

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 554/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s., Bajkalská 28, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., Námestie Martina Benku 9, Bratislava, v mene ktorej koná prokurista JUDr. Vladimír Kán, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím predsedu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb č. 217/PÚ/2015 z 9. júla 2015 a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s.,

Bajkalská 28, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím predsedu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb (ďalej len „úrad“) č. 217/PÚ/2015 z 9. júla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 25. marca 2015 mu bolo doručené rozhodnutie úradu – odboru technickej regulácie o predbežnom opatrení č. 660/OTR/2015 z 25. marca 2015, ktorým úrad rozhodol, že sťažovateľ je „podľa § 77 zákona o elektronických komunikáciách v spojení s § 43 ods. 1 správneho poriadku povinná na žiadosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] začať tejto poskytovať národný roaming na siete spoločnosti Slovak Telekom používajúce frekvencie z frekvenčných pásiem 900 MHz a 1800 MHz za takých zmluvných podmienok a takým spôsobom, aby koncoví užívatelia spoločnosti [REDAKOVANÉ] mali zabezpečený rovnaký rozsah a rovnakú kvalitu elektronických komunikačných služieb ako koncoví užívatelia spoločnosti Slovak Telekom, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

... Cenu za poskytnutie národného roamingu je spoločnosť Slovak Telekom povinná účtovať vo výške určenej vykonateľným rozhodnutím úradu vo veci samej alebo dohodou spoločnosti [REDAKOVANÉ] a spoločnosti Slovak Telekom odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia úradu vo veci samej, respektíve odo dňa účinnosti dohody o cene, podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to spätne odo dňa začatia poskytovania národného roamingu.“

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol predseda úradu na základe návrhu rozkladovej komisie napadnutým rozhodnutím a rozhodnutie zmenil tak, že sťažovateľ je „podľa § 77 zákona o elektronických komunikáciách v spojení s § 43 ods. 1 správneho poriadku povinná na žiadosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] začať tejto poskytovať národný roaming na siete spoločnosti Slovak Telekom používajúce frekvencie z frekvenčných pásiem 900 MHz a 1800 MHz takým spôsobom, aby koncoví užívatelia spoločnosti [REDAKOVANÉ] mali zabezpečený rovnaký rozsah a rovnakú kvalitu elektronických

komunikačných služieb poskytovaných na frekvenčných pásmach 900 MHz a 1800 MHz ako koncoví užívatelia spoločnosti Slovak Telekom, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že predpokladom vydania rozhodnutia o predbežnom opatrení – a pre vznik povinnosti poskytovať obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), národný roaming podľa špecifikovaného individuálneho povolenia – je dosiahnutie 20 % pokrytia obyvateľstva Slovenskej republiky mobilnou sieťou [REDAKOVANÉ]. Táto skutočnosť však podľa sťažovateľa nebola pred vydaním predmetných rozhodnutí dostatočne preukázaná. Sťažovateľ opakovane vyzýval úrad na doplnenie dokazovania a na odstránenie rozporov medzi jednotlivými podkladmi rozhodnutia. Napriek opakovaným žiadostiam „*neboli Sťažovateľovi zo strany Úradu doteraz sprístupnené podklady a informácie, o ktoré žiadal ohľadom preukázania tejto pre konanie podstatnej skutočnosti. Sťažovateľ poukázal na to, že spis správneho konania neobsahoval pred vydaním Prvostupňového rozhodnutia dostatočné množstvo informácií nevyhnutných pre posudzovanie otázky 20 % pokrytia, čo je dôkazom porušenia procesných práv ST a tiež dôkazom o svojvoľnom, nesprávnom a tým teda aj nezákonnom úradnom postupe Úradu v tomto konaní. Presná špecifikácia požadovaných informácií pritom bola obsiahnutá vo vyjadreniach Sťažovateľa založených v administratívnom spise.*“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že administratívny spis obsahuje vyjadrenie úradu – odboru správy frekvenčného spektra č. 389/OSFS/2015 zo 14. januára 2015, ktoré má len jednu stranu – je teda mimoriadne stručné – a vyplývajú z neho rôzne údaje pokrytia, pričom medzi jednotlivými hodnotami sú značné rozdiely. Navyše, [REDAKOVANÉ] na tlačovej konferencii 12. marca 2015 uviedol iné údaje o pokrytí, ktoré sa tiež odlišovali od údajov uvedených vo vyjadrení zo 14. januára 2015. Na základe týchto skutočností sa sťažovateľ «*oprávnene pýta, ktorý údaj z vyššie uvedených je pravdivý? Elementárna logika hovorí, že k tomu istému časovému okamihu nemôžu byť pravdivé obe hodnoty, ale nanajvýš jedna z nich. Úrad ani Predseda úradu sa však s týmto zjavným rozporom v Rozhodnutiach nijako nevysporiadali. Prvý údaj Úrad vraj vypočítal „... podľa aktuálnej databázy spoločnosti [REDAKOVANÉ] doručenej RÚ dňa 09. 01. 2015, v ktorej sa nachádza 95 staníc LTE a 49 staníc*

GSM...“. Následne však Úrad uvádza, že „... vychádzajúc iba z pokrytia obyvateľov miest deklarovaných spoločnosťou [REDAKOVANÉ]“ je úradom vypočítaný „výsledok“ pokrytia až o 11 % nižší.“ Z uvedeného logicky vyplýva, že buď je (i) „aktuálna databáza spoločnosti [REDAKOVANÉ] doručená RÚ dňa 09. 01. 2015, v ktorej sa nachádza 95 staníc LTE a 49 staníc GSM“ nepravdivý podklad, ak na jej základe Úrad dospel „výpočtom“ k hodnote pokrytia zásadne rozpornej s hodnotou pokrytia deklarovanou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], alebo (ii) spôsob výpočtu Úradu je nesprávny. Jeden z týchto záverov musí byť pravdivý. Ak je jeden z týchto záverov pravdivý, potom je vážne spochybnená vierohodnosť „výpočtu“ v poradií druhej hodnoty pokrytia (33,371 %). Veľmi nízka je potom vierohodnosť, že (i) poskytnuté údaje „pokrytia obyvateľov miest deklarovaných spoločnosťou [REDAKOVANÉ]“ boli korektné a mohli byť použité v postupe Úradu ako nepochybný a pravdivý podklad, a že (ii) „výpočet“ Úradu v tomto prípade je správny, nakoľko Úrad použil nepravdivé podklady alebo nesprávny postup výpočtu.».

Sťažovateľ ďalej namieta, že výroky rozhodnutia o predbežnom opatrení a napadnutého rozhodnutia sú neurčité a nezrozumiteľné. Podľa sťažovateľa

- nie je zrejmé, čo má sťažovateľ z časového hľadiska považovať za žiadosť [REDAKOVANÉ],
- z týchto rozhodnutí nevyplýva lehota na plnenie,
- nie sú zrejmé podmienky poskytovania národného roamingu, „pričom chýba popis čo i len ich základného rámca“,
- v napadnutom rozhodnutí chýba výrok č. 2 s tým, že „správny orgán vo výroku žiadnym spôsobom neuvádza, ako sa vysporiadal s touto časťou predmetu rozkladového konania“,
- došlo aj k takej zmene vo výroku č. 1 napadnutého rozhodnutia, ktorú predseda úradu nijako neodôvodnil, preto je nepreskúmateľná.

V tejto súvislosti sťažovateľ ďalej uvádza:

„Všetky vyššie uvedené vady výrokov Rozhodnutí majú za následok obsahovú nezrozumiteľnosť a mimoriadne obtiažnu praktickú vykonateľnosť oboch Rozhodnutí: Sťažovateľovi nie sú z výrokov ani z odôvodnenia Rozhodnutia známe ani základné

parametre a podmienky, za ktorých by mala službu národného roamingu spoločnosti [REDACTED] poskytovať, najmä odkedy, na akom právnom základe ani za akých technických, cenových, časových a iných podmienok. Sťažovateľ teda nie je schopný ustáliť, či pripravuje, resp. poskytuje službu národného roamingu v súlade s Rozhodnutiami a ocitá sa tak v stave značnej právnej a ekonomickej neistoty.

Z obsahu oboch Rozhodnutí vyplýva, že prostredníctvom prístupu spoločnosti [REDACTED] k verejným mobilným elektronickým komunikačným sieťam Sťažovateľa vo frekvenčných pásmach 900 a 1800 MHz je výrazne dlhodobu obmedzené vlastnícke právo Sťažovateľa k infraštruktúre predstavujúcej uvedené siete a tiež právo voľne, podľa svojich obchodných a prevádzkových potrieb s týmito sieťami a ich kapacitou voľne a neobmedzene disponovať.

Navyše sú práva Sťažovateľa obmedzené na základe autoritatívnych rozhodnutí orgánu štátnej správy, teda Slovenskej republiky, a to bez priznania práva na akúkoľvek finančnú náhradu (kompenzáciu) alebo aspoň jej čo i len čiastočnú garanciu...

... služba národného roamingu je službou odplatnou... Rozhodnutiami teda Porušovateľ rozhodol v rozpore so ZEK a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi... V dôsledku Rozhodnutí tak Úrad celkom zrejme zasiahol do výkonu vlastníckeho práva Sťažovateľa spôsobom, ktorý nevyhnutne musí viesť k zmenšeniu (obmedzeniu) práva vlastníť majetok, a to bez toho, aby takéto zmenšenie malo byť podľa Úradu akokoľvek kompenzované.“

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že predpokladom konania a rozhodovania úradu je spor medzi sťažovateľom a [REDACTED]. Sťažovateľ však v priebehu konania informoval úrad, že „aktuálne neexistuje medzi spoločnosťami [REDACTED] a ST spor o žiadnej konkrétnej skutočnosti alebo otázke, ktorý by odôvodňoval konanie Úradu. Ustanovenie § 77 ZEK pritom výslovne predpokladá, že Úrad bude rozhodovať o spore medzi podnikmi, ktorý vznikol a pretrváva. Rovnako ustanovenie čl. 20 ods. 1 Rámcovej smernice 2002/21/ES, z ktorej toto ustanovenie ZEK vychádza, jednoznačne predpokladá, že spor už vznikol a medzi stranami je teda jednoznačne zadefinovaná jedna alebo viac konkrétnych sporných otázok. Existencia sporu je teda materiálnou a podstatnou podmienkou konania Úradu a tiež podmienkou existencie právomoci Úradu konať a vydať v takom konaní

rozhodnutie záväzné pre účastníkov konania. Sťažovateľ opakovane tvrdí, že táto základná podmienka v tomto konaní nie je a nikdy nebola splnená.“

Existencia sporu nebola v konaní nikdy spoľahlivo preukázaná, medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ] prebiehajú rokovania o podmienkach poskytovania národného roamingu. Z uvedeného dôvodu nemal úrad právomoc vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení, pričom *„nedostatok právomoci Úradu rozhodnúť vo veci samej nevyhnutne vylučuje aj možnosť vydania predbežného opatrenia v takomto konaní zákonným spôsobom.*

... Ani v jednom z Rozhodnutí nie je špecifikované, v čom by spor medzi účastníkmi konania mal spočívať. Rovnako žiaden podklad Rozhodnutí neobsahuje žiadnu ani len úvahu, a už vôbec nie preukázanie, či zdôvodnenie toho, v čom vlastne spor medzi podnikmi existuje a ako je jeho existencia preukázaná. Už len z tohto dôvodu musia byť Rozhodnutia zrušené pre ich nepreskúmateľnosť.“

Následne sťažovateľ poukazuje na to, že predbežné opatrenie možno v zmysle § 43 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov vydať len v rozsahu nevyhnutne potrebnom na zabezpečenie účelu konania, pričom v prerokovávanom prípade *„citované výroky Rozhodnutí pritom predstavujú de facto prejudikovanie rozhodnutia vo veci samej, ktorá je na Úrade vedená pod číslom konania 6/OTR/2015. Ako ukázalo Úradom vydané prvostupňové meritórne rozhodnutie vo veci č. 2830/OTR/2015 zo dňa 27. 07. 2015... fakticky je obsah hlavnej povinnosti Rozhodnutí a Meritórneho rozhodnutia zhodný... Uloženie povinnosti spoločnosti ST poskytnúť spoločnosti [REDAKOVANÉ] na žiadosť národný roaming nie je v žiadnom prípade možné považovať za predbežné opatrenie v nevyhnutnej miere zabezpečujúce účel konania, ak je vydané vo vzťahu ku konaniu, predmetom ktorého je spoločnosťou [REDAKOVANÉ] navrhované uloženie povinnosti spoločnosti ST poskytnúť národný roaming.*

... považujeme za nezákonné a nezmyselné, aby Úrad považoval za nevyhnutné pre zabezpečenie účelu konania, v ktorom sa má posudzovať vznik povinnosti Sťažovateľa poskytnúť spoločnosti [REDAKOVANÉ] službu národného roamingu, uložiť Sťažovateľovi práve tú istú povinnosť poskytovať spoločnosti [REDAKOVANÉ] službu národného roamingu. Rozhodnutia tak predstavujú rozhodnutia, ktoré svojím obsahom de facto kopírujú Meritórne rozhodnutie.

V zmysle ustálenej súdnej praxe na území SR pritom platí, že prostredníctvom predbežného opatrenia nemožno záväzne vyriešiť vec, teda predmet rozhodnutia o predbežnom opatrení nemôže byť totožný s predmetom rozhodnutia vo veci samej a nesmie také rozhodnutie ani prejudikovať.“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že predmetné rozhodnutia ukladajú sťažovateľovi takú povinnosť, pri ktorej absentuje prvok dočasnosti. Skutočnosti rozhodujúce pre vydanie predbežného opatrenia podľa sťažovateľa neboli „ani len osvedčené, nieto preukázané“. Ide predovšetkým o záver, že rokovania nesmerujú k riadnemu dobrovoľnému plneniu povinnosti poskytnúť službu národného roamingu, existenciu údajnej vážnej ujmy na právach, ktorá má [REDACTED] vzniknúť z dôvodu omeškania s poskytovaním služby národného roamingu. Rozhodnutia nezabezpečujú možnosť navrátenia do predošlého stavu, keďže neuvádzajú, či náklady spojené so zriadením prístupu do mobilnej siete sťažovateľa majú byť sťažovateľovi uhradené.

Rovnako tak podľa sťažovateľa predmetné rozhodnutia o predbežnom opatrení jednostranne zvýhodňujú [REDACTED] v hospodárskej súťaži a „žiadnym spôsobom neriešia existujúce oprávnené záujmy vrátane právnej a ekonomickej neistoty druhého účastníka konania (spoločnosť ST). Rozhodnutia ukladajú Sťažovateľovi povinnosť poskytovať národný roaming pre spoločnosť [REDACTED] na neurčitú dobu... bez povinnosti úhrady zo strany spoločnosti [REDACTED] a bez akejkoľvek zábezpeky takejto prípadnej budúcej úhrady. Ak spoločnosť [REDACTED] nebude schopná v budúcnosti svoje takto vzniknuté záväzky Sťažovateľovi uhradiť, spoločnosť ST utrpí škodu veľkého rozsahu...“.

Napadnuté rozhodnutie nie je podľa sťažovateľa riadne odôvodnené a je arbitrárne, keďže len čiastočne reaguje na argumentáciu sťažovateľa uvedenú v rozklade, pričom najmä nereaguje na námietku, prečo je potrebné zaťažiť sťažovateľa povinnosťou bez toho, aby sťažovateľovi bolo priznané korešpondujúce právo voči [REDACTED] na úhradu za poskytované plnenie. Rovnako tak nebolo vysvetlené, prečo predbežné opatrenie ukladá povinnosť, ktorá je predmetom konania vo veci samej.

Napadnutým rozhodnutím došlo podľa sťažovateľa k porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

„Porušovateľ v odôvodnení rozhodnutia o rozklade rozsiahlym spôsobom opísal ekonomické záujmy spoločnosti [REDAKOVANÉ] a možnosť ujmy, ktorá jej môže vzniknúť, pričom sa však vôbec nezaoberal tým, aké budú následky pre Sťažovateľa. Porušovateľ, ak aj vychádzal z prezumpcie, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] zaplatí Sťažovateľovi primeranú odplatu za poskytnutú službu, celkom opomenul skutočnosť, že aj v takom prípade poskytnutie tejto služby Sťažovateľa v sebe zahŕňa celkom iste značné prevádzkové a administratívne náklady, ktoré Sťažovateľovi nikto neuhradí. Vzhľadom na špecifickú povahu tzv. správneho sporu a lakonickú právnu úpravu v režime správneho poriadku totiž Sťažovateľ ako subjekt zaťažený predbežným opatrením nemá zákonné právo uplatňovať si náhradu škody spôsobenej predbežným opatrením, ktoré by mu prislúchalo v režime občianskeho súdneho konania (§ 77 ods. 3 OSP).

Rozhodnutie o rozklade taktiež vôbec neobsahuje odôvodnenie, prečo, napriek tomu, že znevýhodnilo Sťažovateľa vypustením časti výroku týkajúcej sa jeho práv, mu nepriznáva v poučení právo na preskúmanie rozhodnutia súdom, ktoré vyplývalo z poučenia Prvostupňového rozhodnutia. Sťažovateľ v tomto postupe vidí jednoznačné zvýhodnenie spoločnosti [REDAKOVANÉ], keďže Rozhodnutie o rozklade celkom zrejme a bez obalu zvýhodnilo túto spoločnosť nie len hmotnoprávne, ale aj procesne.“

Sťažovateľ napokon namieta, že napadnuté rozhodnutie zasahuje do jeho majetkových práv, keďže nijako nereflektuje na to, že sprístupnenie siete sťažovateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] a ďalšie poskytovanie služby národného roamingu je spojené so značnými nákladmi. Úrad pritom svojimi rozhodnutiami o predbežnom opatrení „nad rámec svojich zákonných kompetencií a oprávnení uložil povinnosť Sťažovateľovi poskytnúť spoločnosti [REDAKOVANÉ] službu národného roamingu bezodplatne. Vzhľadom na rozsah nákladov sa pritom preukázateľne jedná o neoprávnený zásah do Ústavou SR garantovaného práva Sťažovateľa vlastníť majetok.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu priznané čl. 46 ods. 1..., základné právo vlastníť majetok priznané v čl. 20 ods. 1..., základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces priznané čl. 6 ods. 1... dohovoru... a právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pred Úradom pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb – predsedom úradu pod číslom 217/PÚ/2015 zo dňa 09. 07. 2015 o rozklade sťažovateľa proti rozhodnutiu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, odboru technickej regulácie o predbežnom opatrení č. 660/OTR/2015 zo dňa 25. 3. 2015 porušené boli.

2. Rozhodnutie predsedu Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, číslo: 217/PÚ/2015 zo dňa 9. 07. 2015 sa ruší. Vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355 euro a 73 centov, ktorú je Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodol podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) tak, že dočasným opatrením odloží vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia z 9. júla 2015 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. V súvislosti s týmto návrhom sťažovateľ poukazuje na to, že *„uvedená hroziaca peňažná ujma v mimoriadne vysokej výške, a to najmä s ohľadom na závažné vady Rozhodnutí, porušenia ústavných práv Sťažovateľa, obzvlášť s ohľadom na svojvoľnosť Rozhodnutí a ich zjavný rozpor s požiadavkami spravodlivosti a rovnosti zbraní, v plnej miere odôvodňujú odloženie vykonateľnosti Rozhodnutia o rozklade.*

Na základe skutočností uvedených v článku III. časti 3. tejto sťažnosti je zrejmé, že nevydanie dočasného opatrenia bude mať na strane Sťažovateľa v dôsledku možného

výkonu Rozhodnutia o rozklade za následok vznik peňažnej ujmy v mimoriadne vysokej výške, pričom odložením vykonateľnosti tohto rozhodnutia tretím osobám žiadna porovnateľná ujma vzniknúť nemôže.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti skúmal podmienky konania o sťažnosti sťažovateľa.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že sťažnosť je prípustná *«vzhľadom na dikciu § 248 písm. a) OSP, podľa ktorého súdy v režime správneho súdnictva rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania nepreskúmajú. Ohliadnuc od toho, že predbežná povaha je vyjadrená*

v samotnom názve inštitútu „predbežného opatrenia“ žalobca musí ďalej vychádzať z toho, že zákonodarca spomedzi všetkých rozhodnutí „predbežnej povahy“ zo súdneho prieskumu vylúčil v prvom rade predbežné opatrenie ako najtypickejší spôsob rozhodovania o otázkach predbežnej povahy.».

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 16. septembra 2015 domáhal preskúmania rozhodnutia predsedu úradu č. 217/PÚ/2015 z 9. júla 2015 a rozhodnutia úradu č. 660/OTR/2015 z 25. marca 2015. Najvyšší súd vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý konanie o predmetnej žalobe viedol pod sp. zn. 6 S 10/2017.

Úrad v podaní č. 95/OLaP/2017-282 z 10. augusta 2017 doručenom ústavnému súdu 18. augusta 2017 na jeho výzvu uviedol, že vzhľadom na to, že *„rozhodnutím predsedu úradu č. 217/PÚ/2015 z 09. 07. 2015 bolo zmenené predbežné opatrenie a dňa 27. 03. 2017 úrad právoplatne rozhodol vo veci samej, úrad podal na Krajský súd v Bratislave návrh na zastavenie súdneho konania. Podľa informácií úradu Krajský súd rozhodol o predmetnej žalobe bez pojednávania dňa 13. 07. 2017. Úrad ešte nedisponuje informáciou, akým spôsobom Krajský súd v Bratislave rozhodol.“*

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd rozhodol uznesením č. k. 6 S 10/2017-352 z 13. júla 2017 tak, že konanie zastavil. Krajský súd v odôvodnení uznesenia poukázal na to, že *„rozhodnutie vo veci samej vydané Úradom pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb zo dňa 07. 03. 2017 pod č. 4/PÚ/2017-83, ktorým boli upravené podmienky vo veci poskytnutia služby národného roamingu medzi žalobcom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ], nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 03. 2017, čím podľa § 43 ods. 2 za bodkočiarkou zák. č. 71/1967 Zb. rozhodnutie o predbežnom opatrení, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu stratilo účinnosť a boli naplnené zákonné podmienky ust. § 99 písm. g) SSP a súd konanie zastavil. Ak predbežné opatrenie zo zákona stratilo účinnosť (právoplatnosťou vo veci samej), odpadol predmet súdneho konania.“*

Zo zistení ústavného súdu taktiež vyplýva, že úrad vo veci samej rozhodol rozhodnutím č. 2830/OTR/2015 z 27. júla 2015. Predmetné rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím predsedu úradu č. 28/PÚ/2016 z 29. januára 2016. Úrad následne po vrátení veci vydal rozhodnutie č. 6/OTR/2016-2974 zo 17. októbra 2016. Predmetné rozhodnutie zmenil predseda úradu rozhodnutím č. 4/PÚ/2017-83 zo 7. marca 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. marca 2017. Proti rozhodnutiu predsedu úradu zo 7. marca 2017 podal [REDAKOVANÉ] krajskému súdu žalobu.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním žaloby v systéme správneho súdnictva, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (krajský súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci krajského súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu,

možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím krajského súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

Relevantné je, že v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa krajský súd o žalobe sťažovateľa rozhodol uznesením z 13. júla 2017 tak, že konanie zastavil z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie predsedu úradu č. 217/PÚ/2015 z 9. júla 2015 stratilo účinnosť vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej – rozhodnutia predsedu úradu č. 4/PÚ/2017-83 zo 7. marca 2017.

Proti uzneseniu krajského súdu z 13. júla 2017 je prípustná kasačná sťažnosť podľa § 438 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), rovnako tak proti rozhodnutiu predsedu úradu zo 7. marca 2017 je prípustná správna žaloba podľa § 177 a nasl. SSP.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017